

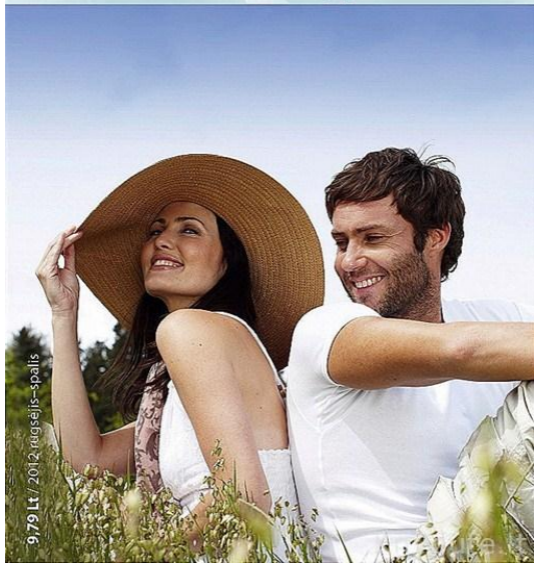
Svajonų
ROMANAI

Balzamas

AMY ANDREWS

Meilės terapija

9,79 Lt / 2012 rugsejis–spalis

Amy Andrews

MEILĒS TERAPIJA

Romanas

Versta iš Amy Andrews,
Rescued By the Dreamy Doc, 2011
© Amy Andrews, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė,
vertimas iš anglų kalbos, 2012
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Fotolia.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-504-0

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Būna dienų, kai nesinori lipti iš lovos. Sebastianui Volkeriui ši diena buvo kaip tik tokia. Kaip budintis policijos tarpininkas jis šiandien dirbo pirmą dieną svetimame nepažįstamos valstijos mieste ir jam teko gerokai nusiplūkti. Tikėjosi, kad praleis dieną tvarkydamas butą. Bet jo pranešimų gaviklis nebuvo jo sąjungininkas.

Dėkui Dievui, tai nebuvo nuolatinis jo darbas.

Jis prasibrovė pro daugybę pravirų dėžių, kurių kiekviename kambaryje buvo vis daugiau. Besiblaškant po neramius svetimus kraštus, jo daiktai tapo itin brangūs, bet šiandien jis neturėjo laiko jais pasidžiaugti.

Paskutinį skrebučio kąsnį Sebastianas nurijo rišdamasis pilką plieno atspalvio kaklaraištį. Rakinant lauko duris, vėl supypsėjo pranešimų gaviklis.

Einu. Jau einu.

- Kas nutiko? - pasiteiravo Sebastianas po penkiolikos minučių, priėjęs prie būrin susi-

spietusių policininkų, prieš tai trumpai parodęs atitinkamą dokumentą jų vadovui.

- Šoklė. Su ginklu. Nojelenė. Visą laiką tyli. Su mumis kalbėti atsisakė. Sakė, kalbės tik su Kele Dankan.

Segdamasis jam ištiestą neperšaujamą liemenę Sebastianas girdėjo iš visų pusių sklinančius aikčiojimus.

- Kas toji Kelė Dankan?

- Slaugytoja, dirba su psichikos ligoniais. Tikra rakštis subinėje.

Sebastianas linktelėjo galva.

- Kai ateis, įleiskit, o aš dabar šnektelėsiu su Nojelene.

- Kele, tau skambina pirmąja linija.

Džeraldina Rasel, vyriausioji socialinė darbuotoja ir Džembelyno bendruomenės centro direktorė, ištiesė Kelei ragelį, kurį teko padėti jai ant peties, nes ši vienoje rankoje laikė šūsnį popierių, o kitoje – pranešimų gaviklį.

Kelė kilstelėjo petį ir priglaudė ragelį prie ausies.

- Klausau, – tarė ji.

Džerė matė, kaip jos draugė porą kartų linktelėjo galva ir tada atsakė:

- Būsiu po penkiolikos minučių.

Kelė nuleido petį, ir Džerė padėjo ragelį. Ji kilstelėjo išpuoselėtą antakį.

- Kur būsi po penkiolikos minučių?

- Ant Grėjaus tilto. Sako, Nojelenė Saiks ketina šokti žemyn. Ji reikalauja manęs, - ramiai pasakė ji mesdama dokumentus ant nukrauto stalo, nors žinojo, kad Džerę tai siutina.

- O ne. - Džerė taip smarkiai papurtė galvą, kad susiūbavo jos įspūdingos krūtys.

Kelė šyptelėjo. Džerė buvo apkūni aborigenė, kurios įspūdinga išvaizda neleido abejoti jos autoritetu. Ją supykdyti buvo beveik neįmanoma, ir tik visiškas kvailys galėjo nepastebėti, kad po jos plačiais įspūdingais genties simboliais išmargintais drabužiais slypi jautri didmiesčio tarnautoja.

- Tai Nojelenė, Džere. *Nojelenė*. Atrodo, ji ketina nušokti nuo tilto. Matyt, nepavyksta jos prakalbinti. Ji reikalauja iškviesti mane.

- Ne. Tik ne tas tiltas. Tik ne šiandien.

Kelė nusišypsojo savo draugei ir kolegei, su kuria dirbo jau dešimt metų ir kuri norėjo ją apsaugoti.

- Taip.

- Važiuosiu aš. Aš viską sutvarkysiu.

Kelė papurtė galvą.

- Ji reikalauja manęs.

- Ne.

Kelė paėmė nuo stalo raktus.

- Viskas bus gerai.

- Kele Dankan, jei išeisi pro šias duris, aš tavę atleisiu.

Kelė šyptelėjo ir žvilgterėjo pro petį.

- Cha! Jau seniai žadi tai padaryti.

Abi žinojo, kad jiems nuolat trūksta darbuotojų ir kad priimtų visus geros valios žmones, jei tokių atsirastų.

O Kelė Dankan išmanė savo darbą, netgi labai gerai.

Kelė prunkštelėjo ir įsirėmė į šlaunis, įdėmiai žiūrėdama į įkyruolį, kurio vardą, skubėdama patekti pas Nojelenę, jau buvo pamiršusi. Jai nerūpėjo, kad jis policininkas, nors ir matė, kad jis velniškai seksualus, tarsi būtų nužengęs iš kino ekrano.

Jis pastojo jai kelią - ir tai buvo svarbiausia.

- Nojelenė tikrai nešaus į mane.

Sebastianas ramiai, kaip buvo įpratęs, šiek tiek pakreipė galvą į šalį ir ištiesęs kaklą pa-

žvelgė savo šviesiai žaliomis akimis į jos blizgančias šviesias akis. Pakartojo tai dar kartą, ir tik tada atsitiesė.

- Be šitos niekur neisite.

Kelė įdėmiai nužvelgė plačiapetį nepajudinamą milžiną. *Jis užstoja man kelią.* Avėdama patogiais bateliais be užkulnių ji buvo beveik metro aštuoniasdešimties, ir turėjo ištempti kaklą, ko paprastai neprireikdavo, bet šį kartą tai buvo neišvengiama.

Jo rudi plaukai, apšviesti ryto saulės, žėrėjo aukso sruogomis. Šonuose ir pakaušyje jie buvo trumpi, bet viršugalvyje šiek tiek ilgesni ir krito ant kaktos. Jo akys buvo skaidriai žalios, o antakiai – rausvai gelsvi.

Jo tvirtą smakrą dengė madinga trijų dienų barzdelė, o veidui mielumo teikė blyškios strazdanos, kurios priminė vasaros dienas, praleistas pajūryje plaukiojant banglente. Skruostai šiek tiek įdubę.

O lūpos? Dievulėli, ji mielai būtų į jas įsisiurbusi.

Atvirai kalbant, jis atrodė velniškai seksualus.

Tokia jų pokalbio pradžia ją dar labiau suerzino. *Aš juk dirbu, po velnių!*

- Man jos nereikia, - ryžtingai atkirto Kelė, iš paskutiniųjų bandydama neprarasti sveiko proto. - Pažįstu ją jau dešimt metų. Ji nepavojinga.

Sebastianas ištiesė jai liemenę.

- Galbūt. Bet be jos ant šio tilto neisite.

Jo balsas buvo žemas, šiek tiek gergždžiantis. Labai santūrus. Ir labai ramus. Bet skambėjo nepermaldujamai.

Prakeikti farai!

Kelė pastebėjo, kad tarp jų įvykęs nesusipratimas sulaukė dėmesio, ir aplink vyrą, kurio net vardo nežinojo, susirinko nemažas būrys policininkų. Daugumą jų Kelė pažinojo. Dirbant tokį darbą, nereikia nė dešimties metų, kad su policininkais susiklostytų tam tikri darbo santykiai - kartais peraugantys į meilę, kai kada ir į neapykantą. Jai teko nemažai paplušėti, kad užsitarnautų jų pagarbą.

Tiesa, kai kuriems Kelė buvo tarsi rakštis jų subinėj. Nors ji žinojo, jog jie, kad ir nenoromis, ją gerbia - jai pirmajai skambindavo, kilus nesusipratimams arba prireikus patarimo, - ir tetraukia ją velniai, jei ji nusileis šiam vyriškiui.

Jei reikės, mes jam pirštinę, netgi abi.

Tai buvo neišvengiama, juolab kad šalia stovintys trys, matyt, nauji pareigūnai, atrodė labai susidomėję, nes žinojo, kad susidūrusi su valdžios atstovais Kelė paprastai neišsigąsta. Ji žūtbūt turėjo jiems įrodyti, kad jų nebijo ir kad jos paciento poreikiai yra svarbesni už viską.

- Puiku, - tarė ji sukandusi dantis ir, suėmusi už marškinėlių kraštų, nusitraukė juos per galvą. Žiūrėdama tiesiai į skaidriai žalias jo akis ir nekreipdama dėmesio į juoką ir švilpimą, ji ištiesė ranką. - Duokit šen tą prakeiktą liemenę.

Kelė pripažino, kad jis atlaikė išbandymą. Trims naujokams ištįso veidai ir atvipo žandikauliai, o jis nė nemirktelėjo. Nenuleido akių į jos grožybes, pridengtas nėriniais, kaip kad kiti vyrukai. Jis paprasčiausiai ištiesė jai tą nenkenčiamą liemenę, susikryžiavo rankas ant krūtinės, taip pat pridengtos neperšaunama liemene, ir barbendamas į ją pirštais laukė, kol Kelė apsilvilks savąją.

- Galėjote užsilvilkti ir ant marškinėlių, ar ne? - pasiteiravo jis, kai ji baigė rengtis.

- Jokiu būdu, - atšovė ji. - Manote, kad su neperšaunama liemene įgysiu daugiau pasitikėjimo? Ar jau galiu eiti?

Jis ranka parodė, kad eitų pirma jo. Jam mostelėjus, pusiau atraitytos rankovės pakilo dar aukščiau, ir Kelė spėjo pamatyti, kad jo strazdanomis nusėtas dilbis tankiai apžėlęs šviesiai rausvais gyvaplaukiais.

- Seksiu jums iš paskos.

- Koks malonus netikėtumas, - burbtelėjo ji per petį ir krestelėjo galvą.

Kelė energingai žengė pirmyn ir Sebastianas, ramiai eidamas jai iš paskos, šyptelėjo - pirmą kartą šį rytą. Toji Kelė Dankan tikra pikčiurna! Šioje srityje dažniausiai tokios ir dirba, - kurios, regis, nežino, kas jis toks arba visiškai jo nepaiso, ir jam tai patiko. Tai jį stiprino.

Ir ji yra stipri.

Jis ėjo įrėmęs žvilgsnį jai į nugarą, užburtas jos kaštoninių pečius siekiančių plaukų, kurie jai energingai žengiant link tikslo plaikstėsi į šalis. Saulėje sublizgėjo medaus spalvos garbanos, ir akimirką jis pasijuto lyg šampūno reklamoje.

Jos nugara buvo tiesi it styga - tai dėl liemenės. Jai žengiant dideliais žingsniais, džinsai išsitempdavo ir išryškino jos užpakaliuką, kuris buvo... be galo gardus.

Tiesą sakant, Kelė Dankan – labai įdomi mergina.

Ir tai jam taip pat patiko.

Ir dar – nors svaidėsi rūščiais žvilgsniais, jis nesunkiai galėjo atspėti, kad ji dažnai juokiasi. Kai šyptelėdavo, jos lūpų kampučiai ir neįtikėtinai šviesios akys pakildavo, ir tai buvo labai miela.

Sebastiano nuomone, jai buvo apie trisdešimt, ir jam palengvėjo, kad ji ne kokia neseiniai mokyklą baigusi žvali ir žavi dvidešimtmetė, degančiomis iš nekantrumo akimis pakeisti pasaulį. Tiesą sakant, Kelė Dankan nebuvo nei žvali, nei žavi.

Tačiau nebuvo ir prigesusi, kaip dauguma jos amžiaus žmonių, dirbančių tokį darbą, kur pasiekimų maža, o padėkų beveik išvis nebūna. Atvirksčiai, artėdama prie tikslo, ji atrodė stipri ir bebaimė. Ryžtinga. Pasitikinti savimi.

Ji panėšėjo į amazonę.

O ką slėpė juodi jos liemenėlės nėriniai... Jis tvirtai nutarė apie tai kol kas negalvoti.

– Ak, Kele, dėkui Dievui, jūs čia.

– Kas čia vyksta, Nojelene? – piktokai paklausė Kelė, vos nesuklupusi ant vienos iš per-

tvarų, kuriomis policija buvo atitvėrusi dalį tilto. Gal jam (koks gi jo vardas?) tokia įžanga ir atrodė nepriimtina, bet puikiai tiko Nojelenėi, kurią Kelė gerai pažinojo.

Tačiau tai nereiškė, kad jai visiškai nerūpėjo seksualus raudonplaukis derybininkas ir kiti ją atidžiai stebintys žmonės iš, kaip vėliau paaiškėjo, miesto policijos pajėgų.

- Aš tiesiog vaikščiojau... buvau užsisvajojusi, - atsakė mergina įdubusiais suvargusio žmogaus skruostais ir per anksti nuvytusi veidu, o lengvas vėjelis taršė menkutes jos šviesių plaukų sruogas.

Nojelenė priėjo dar arčiau prie turėklų. Kelė atidžiai ją stebėjo, galvodama apie prarają apačioje.

Nenuleisdama žvilgsnio ji atkakliai žiūrėjo tiesiai į sunerimusias Nojelenės akis, nors jos širdis krūtinėje dunksėjo it pašėlusiai.

Ji nežiūrės žemyn.

Ji bijo aukščio.

Ir aukšto rango miesto pareigūnams ji tikrai neišsidoos, kad viduje rauda kaip maža mergytė.

Ji nekentė šio prakeikto tilto. Tiesą sakant, nekentė visų tiltų, bet šio - ypač.

- Su ginklu?

Nojelenė pažvelgė į ginklą taip, lyg matytų jį pirmą kartą.

- Kokiu, ar šituo? - paklausė ji mojuodama juo ore.

Kelė išgirdo, kaip spragtelėjo saugikliai, ir suprato, kad sunerimę policininkai priėjo arčiau ir jas apsupo, pasirengę veikti.

- Nojelenė, - tarė ji ir stabdydama iškėlė į viršų rankas. - Neerzink policininkų. Ar jis bent užtaisytas?

Nojelenė suraukė nosį.

- Žinoma, ne.

Aš taip ir maniau.

- Gal gali atiduoti man ginklą? - Kelė ištiesė ranką.

Nojelenė pažiūrėjo į ginklą.

- Jis buvo tėčio.

Kelė, paskubomis susipažinusi su jos byla, žinojo, kad šiandien yra Nojelenės tėvo mirties metinės. Ji linktelėjo galva.

- Žinau.

Nojelenė paklusniai padavė jai ginklą ir Kelė išgirdo prislopintą juoką - daugybė saugiklių sugrįžo į savo vietas, o ginklai - į dėklus....